

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 431/2022
17.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Драгане Бољевић, Јелице Бојанић Керкез и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 199/21 од 17.09.2021. године, у седници одржаној 17.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 199/21 од 17.09.2021. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужиоца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 199/21 од 17.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1171/19 од 19.11.2020. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.07.2016. године до 30.10.2018. године, исплати износ од 41.458,76 динара са законском затезном каматом почев од 24.03.2020. године до исплате, као и износ од 9.802,71 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног износа до 23.03.2020. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца и то преко досуђеног износа од 41.458,76 динара са законском затезном каматом почев од 24.03.2020. године до коначне исплате, као и износ од 9.802,71 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног износа до 23.03.2020. године, па до траженог износа од 512.828,54 динара са законском затезном каматом од 01.09.2020. године до коначне исплате и износа обрачунате законске затезне камате на сваки појединачни износ од доспелости до дана 01.09.2020. године у износу од 149.177,29 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на досуђене износе разлике између исплаћене и

припадајуће зараде у периоду од 01.07.2016. године до 30.10.2018. године у висини од 41.458,76 динара, уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев за уплату доприноса за период од 01.07.2016. године до 30.10.2018. године преко досуђеног износа разлике зараде од 41.458,76 динара до траженог износа од 512.828,54 динара. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.206,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је ставом седмим изреке, одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ парничних трошкова почев од дана пресуђења, па до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 199/21 од 17.09.2021. године, жалбе су одбијене и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизије су благовремено изјавили тужилац и тужени и то тужилац због погрешне примене материјалног права, а тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлозима да се о ревизијама одлучује као о изузетно дозвољеним, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебним ревизијама.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде у утуженом периоду, код утврђене чињенице да тужени у октобру 2014. године није правилно утврдио основицу за обрачун зараде у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора из 2013. године и Појединачног колективног уговора за јавна комунална и друга предузећа Града Новог Сада, а што је за последицу имало погрешно примењену основицу за обрачун зараде у читавом спорном периоду, те да тужени није исцрпео сва планирана средства за исплату зарада у време примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116 од 27.10.2014. године). Побјана одлука донета ја применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, у складу са правним ставом израженим у одлукама Врховног касационог суда, па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Одлука о трошковима парничног поступка зависи од успеха странака у парници и предузетих процесних радњи у сваком конкретном предмету, па није потребно с тим у вези уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизија, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да су ревизије недозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 23.08.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде који се побија ревизијом тужиоца је 471.369,78 динара, а ревизијом туженог је 41.458.76 динара (укупно 512.828,54 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да су ревизије тужиоца и туженог недозвољене, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић